

JO, L'ARTISTA

REPTE #2 FISCHLI / WEISS

Amb el suport de

Organitza

Has pensat mai en la possibilitat de ser artista? Però què cal fer per ser-ho? Nosaltres creiem que n'hi ha prou en eixamplar les possibilitats de la *imaginació*.

A través de la imaginació podem *pensar* altres maneres de veure allò que ens envolta, i *explicar* les nostres idees ja sigui a través de la paraula (poesia, narrativa...), del treball amb diversos materials (pintura, dibuix, ceràmica, teixit...), o fins i tot, a través del propi cos (dansa, performance, música...) .

JO, L'ARTISTA us proposa un seguit de reptes creatius a resoldre, de forma individual o en família, utilitzant llapis de colors i fang, però també macarrons, farina, lleties, la pròpia veu o el moviment del cos. Tot s'hi val!

Us anirem enviant consignes clares i senzilles. Us demanem resoldre-les fent ús de la imaginació amb allò que tingueu al vostre abast. Us convidem a veure com les van resoldre artistes contemporanis.

Us atreviu? Comencem!

Foto: retrat de Pietro Mattioli, al llibre "1977", Edició Patrick Frey, num. 56

FISCHLI / WEISS

El treball de **Peter Fischli (1952)** i **David Weiss (1946 – 2012)**, és molt proper als **Dadaïstes**, com ara Marcel Duchamp, Dieter Roth o Jean Tinguely.

S'identifiquen clarament pel sentit de l'humor, l'absurd i també el cinisme propi dels **artistes postmoderns**.

Van anar de l'escultura a la fotografia, passant pel vídeo i la instal·lació artística.

REPTE #2

- *Tria* objectes de casa (bosses, sabates, cordills, llibres, peluixos, pilotes, agulles d'estendre la roba, etc.). Tot s'hi val, només vigileu que no siguin fràgils o perillosos ;)

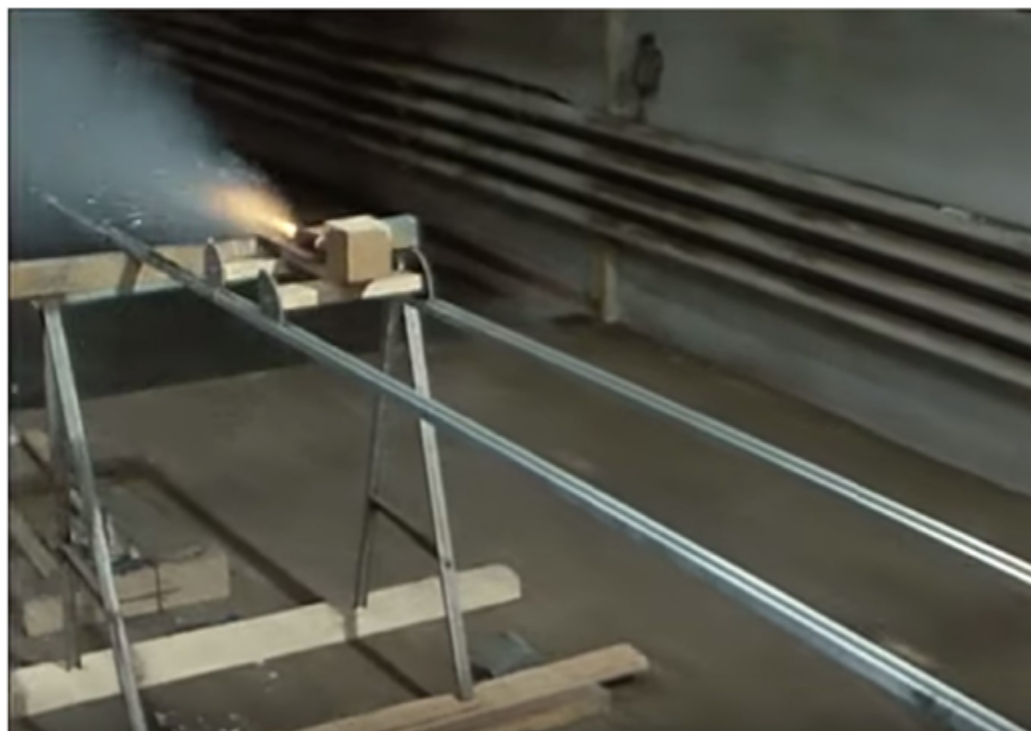
- *Pensa* un circuit relacionant entre si aquests objectes: sabates que pendulen fins a tocar una pilota, llibres que es tanquen i aixafen una bossa plena d'aigua, pots que rodolen per damunt d'una superfície inclinada, etc. Es tracta d'imaginar com pots transportar el moviment d'un objecte a l'altre. Ho teniu? Colpeja lleument el primer objecte, i comprova com es van movent un darrera l'altre!

- *Explica'ns* si ho has aconseguit. Com? Amb vídeos, fotos fent un collage, amb una descripció a llapis i paper amb o sense dibuixos... ens encantarà veure com us ha sortit el repte.

- Coneix amb què i com ho van fer la nostra parella artística **Fischli / Weiss** a finals dels '80.

Fischli / Weiss són els autors de *El curs de les coses*, 1987. Un muntatge de vídeo on, aparentment, diversos objectes reaccionen en cadena en entrar en contacte entre ells de diferents maneres. Sembla un exercici senzill i exempt d'esforç, però en realitat és un muntatge pensat al mil·límetre: cada moviment, cada reacció química complexa, cada efecte precís, ens remet a la seva idea de la vida, la quotidianitat, i com ells li donen sentit a partir de la paròdia.

Podeu veure la pel·lícula sencera [aquí](#)

Der Lauf der Dinge (El curs de les coses), 1987
Pel·lícula 16 mm. Durada 30 minuts
foto: Frame de la pel·lícula original

Peter Fischli i David Weiss són dos artistes suïssos que des del 1979 van formar la parella artística coneguda com a **Fischli / Weiss**. Ens aproximem a la seva trajectòria artística a partir de 4 conceptes clau:

1. Des de l'inici de la seva carrera artística conjunta, troben afinitats estètiques per l'absurd i la banalitat dels objectes sense pretensió útil o de consum. Mostra d'aquest sentit estètic en allò que a priori no en té cap, és la seva primera obra conjunta **Wurstserie (Sèrie salsitxa)**, 1979 on mitjançant la fotografia documenten una sèrie d'escultures efímeres fetes amb menjar com embotits, salsitxes, etc.

Sense títol (Salsitxa sèrie), 1979

In the Carpet Shop (Salsitxa Sèrie), 1979

Foto: Jason Klimatsas/Fischli Weiss Archive, Zürich

2. A inicis dels '80, inventen els personatges: Rata i Ós, els seus alter egos. Dos personatges que viuen aventures o situacions on sempre busquen i revelen veritats universals, per absurdes que siguin.

Al film *La mínima resistència*, 1980-81 parodien una pel·lícula de detectius, on alhora que busquen la fama, volen trobar també el sentit de la vida. *El camí correcte*, 1983 és la primera pel·lícula de llarga durada on Rata i Ós fan una expedició pels Alps suïssos plantejant-se preguntes absurdes amb la mateixa pretensió de buscar la veritat de la raó de la existència.

Ja als anys 2000, Rata i Ós es converteixen en part d'una escultura: *Rata i Ós (dormint)*, 2008 on podem veure als dos personatges estirats damunt d'unes mantes, descansant amb un lleu moviment que imita la seva respiració.

Sense títol (Rata i Ós, dormint), 2008
Escultura de dues figures de drap, tres mantes de llana i dos motors
Foto: Arxiu Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid

3. El paper de l'espectador sempre és el que acaba d'afegir el que li falta a les obres de **Fischli / Weiss**. El desconcert que provoquen en les seves obres, afavoreix que els espectadors puguin treure les seves pròpies conclusions.

De sobte aquest panorama (1981 – present) és una sèrie d'escultures de petit format, d'argila sense coure on els artistes proposen una compilació totalment subjectiva del coneixement universal a mode d'enciclopèdia. Sense cap rigor científic, elaboren els continguts a partir de conceptes que descriuen coses ordinàries (coses a la meva butxaca), o bé monumentals (el primer peix decideix sortir a terra). O allò apòcrif (set extraterrestres es meravellen davant Stonehenge) o incidents que esdevenen històrics (El Sr. i la Sra. Einstein poc després de la concepció del seu fill, el geni Albert). Sovint l'única pista que tenim per saber què representa la petita figura és el títol de la mateixa.

Mick Jagger i Brian Jones satisfets marxen a casa després d'haver compostat "I can't get no, Satisfaction".

Foto: Jason Klimatsas/Fischli Weiss Archive, Zürich

4. En un món on sovint creiem que no tenim temps a perdre, potser val la pena aturar-se i preguntar-se a un mateix: “de quina manera perdré el meu temps avui?”. Retornar el poder a la quotidianitat, al temps present esdevé quelcom atractiu, ja que és allà on es troba la vida i per tant l'art. **Equilibris, 1984–1986** son peces escultòriques que responen a la recerca de maneres creatives de perdre el temps. Aquestes escultures, fetes a partir d'objectes quotidians trobats a casa, busquen trobar l'equilibri que desafii a la gravetat l'estona suficient com per poder fer la foto. Com sempre, tot i l'aparent composició atzarosa, són fruit d'una molt acurada composició com si es tractés d'una natura morta.

Comença un nou dia, 1984

De la sèrie Equilibris [Una tarda tranquil·la], 1984–86

Foto: Colección Jumex, México.

© Peter Fischli and David Weiss

GLOSSARI

Dadaisme — Moviment multidisciplinar que neix al 1916 a Zurich (Suïssa) al Cabaret Voltaire, de la mà de l'escriptor i poeta alemany Hugo Ball. Tristan Tzara, poeta romanès en serà un dels màxims exponents.

Els dadaistes es fonamenten en la necessitat de trencar amb les tendències establertes i les regles fixes que es mantenen immutables durant el temps, mitjançant el qüestionament constant de què és art i què és literatura. Inclús es qüestionen les bases del propi moviment dadaista.

El clima de la primera Guerra Mundial fa que molts artistes d'arreu del món s'exiliïn a Europa i els Estats Units. Desencantats per la situació del moment i l'horror viscut a la època, sorgeix aquest moviment que dóna valor a tot allò espontani, d'estètica irracional, imperfecte i lliure. Serà un moviment breu però que impulsa d'altres moviments posteriors, com ara el Surrealisme o el Pop Art.

GLOSSARI

Artista postmodern — El terme postmodern al·ludeix a l'art posterior al modernisme, és a dir, als anys '60 (el Minimalisme va ser el darrer moviment d'aquest període).

Havent vist com fracassaven tots els moviments anteriors, els artistes postmoderns no eren gens optimistes, es tornen més individualistes i poc idealistes. L'artista postmodern es caracteritza per un caràcter cínic, descregut de la bondat humana. Expressa aquesta actitud mitjançant la ironia i la burla.

Tot esdevé relatiu, el bé i el mal també, tot depèn de les circumstàncies concretes.

La postmodernitat és també un collage de referències a l'art i la cultura popular de períodes anteriors per retornar-los al present de manera subvertida. Quan l'espectador reconeix aquestes referències – deixades a les obres deliberadament pels seus autors-, en gaudeix del que observa encara més, com a recompensa pel seu coneixement.

Alguns referents són: Mike Kelley, Jeff Koons, Barbara Kruger o Eva Hesse.